Anul 35 — Bucureşti şi Orăştie, 24 Iunie 1937. — CENZURAT — No. 25

LIBERTATEA

Foale pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie în anul 1902

Director sufletesc: † Dr. ION I. MOŢA
Director vremelnic: Pr. IOAN MOŢA

Cererile de abonare şi banii pentru foaie se trimit pe adresa: Admin. „LIBERTATEA" Moţa BUCUREŞTI I., Calea Victoriei 63.

„Libertatea" este: Proprietatea familiei moştenitoare a lui Ion I. Moţa
ABONAMENTUL: 120 lei pe an, 60 lei pe 1/2 an şi 30 lei pe 1/4 an

Orice scrisori pentru Redacţie să se trimită pe adresa: RED. „LIBERTATEA", ORĂŞTIE Jud. Hunedoara

Apare în fiecare Joi
2 lei

MINUNEA DELA CASA VERDE

Baldachinul dela mormântul Moţa-Marin atins de un fulger a ars, dar sfânta şi măreaţa Cruce din vârful lui, a rămas întreagă!..

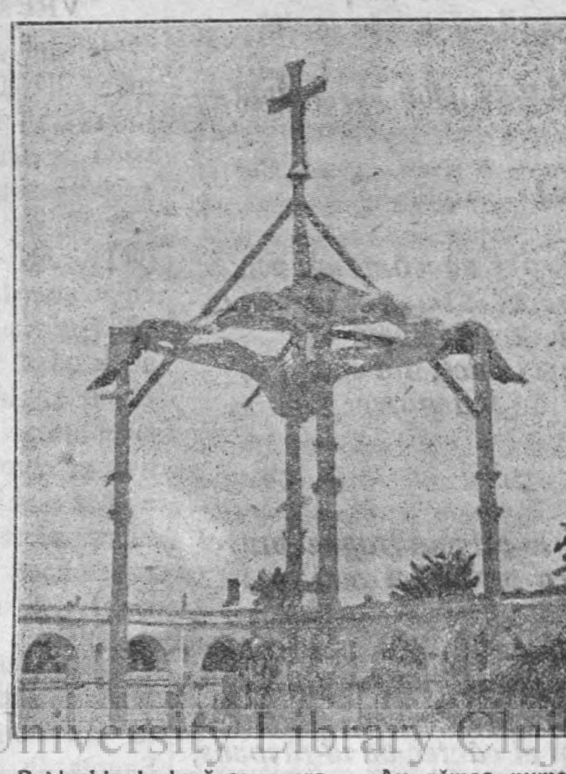
Joi noaptea spre Vineri în săptămâna trecută, s'a descărcat asupra Bucureştilor o furtună neobişnuit de furioasă, însoţită de fulgere şi trăznete.

In goana ei învolburată asupra marelui oraş, aripa care a trecut pe la Casa Verde dela marginea de miazănoapte a Bucureştilor, un fulger din poalele ei rasvrătite, s'a lovit de baldachinul ce era înălţat asupra mormântului, în care sunt aşezaţi Moţa şi Marin. Cum stâlpii baldachinului sunt de lemn şi erau înfăşuraţi în pânzele steagului tricolor, aceste pânze au luat foc şi cu ele stâlpii de brad, focul trecând prin pânze dela un stâlp la altul. Frumoasa alcătuire s'a îmbrăcat în flacări, cari ardeau ca o torţă uriaşă, limbile de foc înălţându-se în sus mult peste Sfânta Cruce din vârful baldachinului. După-ce a ars tot coperişul şi toate marginile, ploaia foarte bogată ce curgea valuri mari din cer, a stins focul înainte de a fi fost arşi de tot stâlpii baldachinului, ca să se prăbuşească.

Care nu fu uimirea celor dela Casa Verde şi din împrejurimi, când văzură

BALDACHINUL INAINTE DE A FI ARS

Baldachinul după ce a ars. — Au rămas numai stâlpii de laturi şi vre-o 3 căpriori, cari ţin dreaptă şi înălţată spre cer sfânta Cruce!.. Până au ars toate în jurul ei, coperişul întreg, — ea a stat în val de flăcări, cari însă pe ea nu au mistuit'o, nici căpriorii cari s'o ţină sus!. — Mare eşti Doamne şi minunate sunt lucrurile Tale!

dimineaţa, că au ars toate scândurile din alcătuiala baldachinului, coperişul şi mai mulţi căpriori cari sprijineau coperişul şi şi stâlpii de jumătate, — *dar SFÂNTA CRUCE din vârful lui, deşi a stat în val de flăcări până a ars tot coperişul şi sub el, — A RĂMAS ÎNTREAGĂ!*, doar puţin pârlită pe o faţă, pe cea despre miazăzi, iar cea despre răsărit e ca şi neatinsă! Chiar o parte din hârtia în care fusese învelită sf. Cruce, a rămas neatinsă.

Multă lume merge de se uită şi se miră, de minunea ce a făcut'o Dzeu aci. Că dacă furia unei furtuni a putut atinge printr'un fulger baldachinul înalt, lovindu-se de el — iacă sfânta Cruce a fost păzită de ardere şi focul a fost stâns la vreme, tot de Cerul, care, descărcase furtuna, — pentru ca sf. Cruce să nu ardă.

Crucea e înaltă, puternică, din lemn de brad şi se vede cum de vârful ei s'a lovit fulgerul, căci se vede bine cum a despicat dintr'o dungă a ei, o aşchie mare, care a căzut de acolo dar lemnul a rămas acolo alb, neatins măcar de flăcări şi nici negrit.

Un legionar stătea de pază, cum stau mereu la scumpul lor mormânt — şi pe acela l'a păzit Dzeu să nu fie atins nici vătămat deloc de fulger.

Toţi văd în asta mâna păzitoare alui D-zeu. — Dl Corneliu Codreanu spunea: Când am văzut că arde baldachinul, m'am întristat foarte şi mă gândeam: Oare ce semn dela Dzeu să fie acesta? Dar când am văzut, că fără ajutor de mână omenească, focul care încunjurase Crucea, a fost stâns de mâna Cerului, ca să nu ardă, nici să cadă sfânta Cruce, mi-am zis: D-zeu a vrut să ne arate, că pot să cadă asupra noastră şi a lucrurilor noastre, furtuni şi fulgere de multe feluri, dar Aceea, care e semnul nostru călăuzitor, pentru care cei doi nepreţuiţi camarazi ai noştri au murit în cumplită furtună de foc din Spania, *sfânta Cruce rămâne între noi, peste noi, pavăza şi nădejdea şi mântuirea noastră!*

13 Ianuarie...

Cea din urmă zi petrecută cu Ionel Moţa; noi lângă el, el între noi. — Năprasnica clipă care, ca la o chemare din cer, l-a răpit dintre noi, împreună cu bunul nostru frate Marin

Aşa şi-au dat duhul Ionel Moţa şi Vasile Marin.

Ceeace dă rang de unicitate, de singură în felul ei, morţii acesteia, e conştiinţa cu care ei şi-au dăruit viaţa.

In urma urmelor, mulţi oameni au murit curagioşi şi fără tremur, împăcaţi cu sfârşitul sbuciumului lor lumesc.

Unii viteji mor cu indiferenţă şi nepăsare pentru gustul riscului şi al aventurei, alţii cu fatalism, câţiva ca desamăgiţi. Unii îşi dau viaţa cu simţământul constrângerii de a împlini o datorie, alţii din fanatism sau din idealism.

Ionel Moţa şi Vasile Marin au murit liberi, lucizi, cu gândirea limpede, cu inima fierbinte şi înflorită de iubirea ce o purtau alor săi şi lui Dumnezeu. EI AU MURIT CU MĂRINIMIE, CU INIMĂ PLINĂ: PENTRU CHRISTOS!..

Ionel Moţa şi-a închipuit înainte şi şi-a trăit apoteoza morţii lui.

El pare a şi fi zis: „Aşa ar trebui să mor". „Slujba mea e să mor".

„Pentru acest decor sunt făcut. Aşa mă împlinesc: trăind suferind şi murind ÎN FELUL ACESTA"...

Ionel Moţa a fost dintre puţinii care-şi visează şi apoi cu îndârjire îşi făuresc construcţia, stilul şi ornamentaţia vieţii lor.

In cele din urmă ale sale zile de viaţă, când s'a văzut ferit, ca prin minune, de un atât de ucigător secerat al morţii, îmi vine să cred că şi-a pus însă întrebarea: „dar dacă greşesc"?

„Dacă Dumnezeu a chibzuit şi socotit, că slujba mea nu e să mor, ci să trăesc, ca să muncesc, să sufăr, să mă frământ şi să creez în lumea românească, oare nu-i nesocotesc planurile şi desfigurez rostul care-mi este hărăzit"? „Eu aşa am desluşit, că rostul meu ar fi aici să mor. Am stat în faţa morţii, dar ea nu m'a vrut. Oare nu înseamnă că m'am înşelat în desluşirea ursitei care mi-a fost pregătită de Dumnezeu? Datoria care-mi cade în sarcină, poate este alta şi sunt chemat să rămân în viaţă...

Eu cred că el şi-a înţeles profetic destinul.

Dumnezeu nu a vrut să lase să se creadă că un glonte rătăcit sau o întâmplare nechibzuită a sfârşit viaţa lui Ionel Moţa şi Vasile Marin.

Dumnezeu a vrut să dea morţii acestor doi, o însemnătate dinainte hotărîtă, arătând că le-a ridicat viaţa, în clipa aleasă de El.

Ionel Moţa şi Vasile Marin au fost apăraţi de gloanţe şi au fost apăraţi de răni. Când moartea secera în jurul lor, sute de vieţi într'o clipire, Arhanghelul Mihail îi ţinea sub scutul lui.

Dar moartea lor folosea prevederilor dumnezeeşti şi determina împlinirea destinului de glorie al Românilor.

Mulţi nu pricep, că sufletele sanctificate ale lui Moţa şi Marin au o putere uriaşă, care ne păzeşte graniţele şi patrimoniul naţional, cu o pavăză de mii şi sute de mii de ori mai puternică, decât ne-ar fi putut da bietele lor piepturi omeneşti.

Când obrazul Maicii Domnului şi trupul răstignit al Mântuitorului Isus Christos sunt lovite, interesează sacrilegiul, nu locul unde a fost săvârşit.

De atâţa ani alături de tineretul Ţării, cred cu încăpăţânare în viitorul Românilor. Un viitor impunător prin măreţia sa.

Acestui viitor am dorit, m'am rugat şi eu, să fiu vrednic a da totul, ca Ionel Moţa şi Vasile Marin.

O fabulă cu minunat înţeles...

Marele nostru poet fabulist, Vasile Militaru, a tipărit în „Porunca Vremii“ următoarea fabulă, care însă nu e o simplă „poveste“, ci e oglinda slăbiciunii noastre omeneşti de a nu ne şti preţui pe cei aleşi aflători printre noi, ci-i lăsăm să se zbată şi să ostenească înzadar în propovăduirea frumosului şi al binelui prin care ar dori să ne înalţe şi pe noi spre cer. Cei mai mulţi nu izbutesc, ci rămân tot cam „glasul celui ce strigă în pustie“... Iată prea înţeleapta fabulă:

OAMENII ŞI CIOCARLIA

La'nceput, – când focul încă nu'ncălzea omului vatra,—
Ciocârlia 'ncântătoare
Nu putea sbura sub soare
Mai în sus decât se poate asvârli cu piatra...
Şi, fiind ea totdeauna prea aproape de pământ,
Nimenea n'avea cuvânt
Ca să laude-al ei cânt;
Ba, adeseori nerozii care n'aveau foc în vetre,
Căutau ca s'o ucidă, asvârlind în ea cu pietre!..
Dar un porumbel ca neaua şi la minte mult isteţ,
Auzindu-i ciocârliei cântecul de mare preţ,
Şi ştiind din ce pricină oamenii cu minte multă
Cântecul ei nu-l ascultă, —
O luă pe-a lui aripe,— de durere cum sta frântă,—
Şi spre cer cu ea sburând,
De trei ori i-a zis pe rând:
— Acum cântă, cântă, cântă!

Ascultându-l, ciocârlia a 'nceput să cânte atunci,
In adâncul slăvii-albastre, pe de-asupra unor lunci,
Şi cu cât suia hulubul în al cerului senin
Picura vrăjitul cântec tot mai dulce, tot mai lin,
Ca venind din altă lume, şi de mângâere plin...

Oamenii, pe acele lunci,
Incetând ale lor munci,
Ascultau robiţi cu toţii, pân' la cei mai fragezi prunci,
Şi 'ncepură toţi s'o strige, cu iubire tot mai vie:
— Ciocârlie, ciocârlie,
Pasăre sau înger eşti,
De te-ai înălţat atât de sus, în slăvile cereşti?...
Nu te mai vedem cu ochii, ciocârlie unde — eşti?..
Din adâncuri, ciocârlia, cu-al ei cântec dând răspuns,
Pe-acei oameni i-a străpuns:

— Oare, pân'nu mă sorbise slăvile lui Dumnezeu,
Nu eram tot eu aceea care Vă cântam mereu?..
De ce oare al meu cântec n'avea nici un preţ atunci,
Când eram cu voi aproape, şi pe dealuri, şi pe lunci?..
Azi mă căutaţi cu ochii, când m'am înălţat spre cer,
Şi-ale voastre glasuri toate, între voi, plângând mă cer?
Nu mai viu de voi aproape, oameni cu păcate multe!
Voi sui mereu în slavă, îngerii să mă asculte,
Că voi nu mi-aţi dat nici unul preţul ce mi se cuvine,
Când am vrut, prin al meu cântec, să vă 'nalţ la
[cer cu mine!..

Şi-a pierit cu porumbelul ciocârlia 'n slăvi senine...
. . . .
De atunci, orice ciocârlie,— lăudând pe Dumnezeu,—
Sue 'n slăvi mereu, mereu, —
Ea ştiind că omenimea, pe pământ, în lung şi 'n lat,
A rămas cam pretutindeni cu acelaş greu păcat,
Aruncând cu grea mânie pietre până şi 'n Isus,
Fiindcă,— iubitor de oameni, — a venit la ei de sus...

VASILE MILITARU

In cele ce am scris, am cerut încontinuu cu mândrie, dreptul la glorie pentru naţia mea.

Acum mai temeinic ca oricând, am certitudinea şi o spun: „Naţia care a zămislit pe Ionel Moţa şi pe Vasile Marin, va fi aleasă de Dumnezeu pentru o misiune nobilă şi împărătească în lumea oamenilor.

Am această siguranţă, fiindcă cei simpli şi necultivaţi, mai mulţi ca ceilalţi, au iubit în inima inimii lor, cu lacrămi şi jale şi şi-au însuşit mărinimia de cugetare, de simţire şi de faptă, ale lui Ionel Moţa şi Vasile Marin.

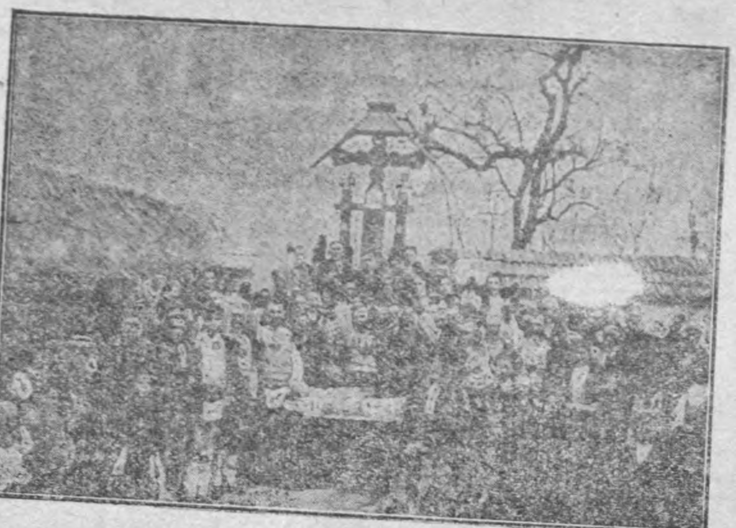
Ar fi fost într'adevăr de desnădăjduit de naţia noastră, dacă mulţimea Românilor, pusă în faţa unei fapte care scoate din umbră măreţia sufletească a rasei pământului nostru, nu ar fi iubit această faptă, nu ar fi recunoscut-o ca o faptă, românească şi nu ar fi simţit plecându-i se genunchii spre slăvirea celor două inimi nemuritoare împodobite cu o atât de înduioşătoare frumuseţe.

Neamuri îndepărtate cinstesc memoria lor, gestul lor fulgeră strălucitor pe întinsul lumilor străine — şi Românii să nu-l fi înţeles?

In ciuda îndemnurilor pângăritoare ale stăpânitorilor noştri corupţi, naţia mea nu s'a împovărat cu acest păcat.

Cred în neamul meu!
Bucureşti, Martie 1937.

Alexandru Cantacuzino.

Vedere dela sfinţirea Troiţei legionare din comuna CORBI, despre care am scris în Nr. 23 al gazetei

ŞTIRI POLITICE

DUMNEZEU – AJUTĂ DREPTĂŢII INCĂ LA VREME!...

Noi am văzut de atâtea ori mâna lui Dumnezeu asupra noastră, ajutându-ne atunci când ne vedeam mai aproape de prăpastia cutare, mare şi adâncă, gata-gata să ne înghiţă... Ne-a dus Dumnezeu, chiar cum fu în marele războI, până pe marginea desnădejdii, şi de odată întoarse toate lucrurile şi chiar cele mai mari suferinţe ale noastre, spre binele şi norocul nostru. Par'că ar fi zis ca lui Iov: Am vrut numai să te încerc, bunule al meu popor. Dar nu te las să cazi!... Şi ne-a ridicat...

Aşa vedem noi lucrul şi cu lupta cinstiţilor şi credincioşilor apărători ai sfintei Cruci în Spania. Ii puse şi pe ei D-zeu la mari probe. Aprinseseră sub zidurile Madridului, unde căzură şi ai noştri dragi, ajutându-i pe aceia crâncena îmbrăţişare cu trimişii lui Satan, — dar nu izbutiră a-i izgoni, ci, după o vreme, se văzură chiar împinşi înapoi până la jumătatea drumului spre Toledo... Era mâna diavolului din Rusia, mâna tiranului Stalin, care trimitea — — — — — — — — cele mai drăceşti arme şi cei mai nebuni luptători simbriaşii... Şi nu odată ne venea să ne întrebăm: Oare putea-vor fi înfrânţi acei soli ai Satanei? Că Rusia e mare, sărăhoi cari pentru bani grei se duc în ori-ce lupte găseşte, — nu mai ştii ce o fi...

Dar când întrebarea părea a se pune mai stăruitoare — iată mâna lui Dumnezeu peste cei drepţi şi credincioşi: Naţionaliştii primiră ajutoare bune şi tari şi deteră peste cap pe roşii din faţa lor şi cuceriră oraşul însemnat Bilbao! Iar în Rusia, cea care le trimitea ajutoare din greu, trimisă Dzeu „amestecarea limbilor“ între conducătorii!... Ei nu se mai înţeleg, ci îşi sar unul altuia în cap, se muşcă, se potop ei între ei! Mii de ofiţeri şi conducători, cari puteau fi trimişi şi erau primejdioşi în Spania, sunt trimişi pe cealaltă lume de cei de acasă dela ei...

Noi vedem mâna lui Dzeu aci. Îi bate. Îi slăbeşte. De Spania lor cea roşie, nu mai au vreme să se îngrijească, pe când naţionaliştilor le-a crescut inima şi ajutorul... Conducătorii roşii ai hoardelor de hiene din Spania, văzând ce se petrece la ei acasă, li-s toţ mai plouate sufletele...

Ajută Dzeu dreptăţii.

•

BLUM...

Şi sub Blum se clatină perinile... Ei e ca ceia din poveste care a ajuns Impărat, dar nu mult a stat în vârful perinilor pe cari s'a zvârlit, ci dela o vreme începu a simţi că zboară de sub el o perină, mâne alta, ca frase de o putere nevăzută, până ajunsese mai jos decât unde fusese până nu se „împărăţise“... Cam aşa-i cu Blum. Nu s'a putut dovedi meşterul purtător de frâne ale unei ţări ca ţara lui Napoleon.. De când e, de un an de zile, la putere, în loc ca Franţa să se întărească, SLĂBEŞTE! Înşişi jidovii lui Blum sunt speriaţi de urmările „domniei“ lui... Că ei văd încotro o duce el: spre scufundare, ca să ajungă unde e Rusia! Iar fraţii,.. săi, mari bogătaşi, temându-se de astfel de stări, nu pentru poporul françez, ci pentru pungile lor, au ÎNCEPUT A-ŞI TRIMITE AVERILE LA AMERICA!... Intr'un an de zile de-ale lui Blum, a fost scos din ţară aproape jumătate din aurul Franţei! Iar asta îi slăbeşte puterile văzând cu ochii. De aceea Blum a cerut săptămâna trecută parlamentului, să-i dee „depline puteri“, ca să iee el măsurile pe cari le va crede de cuviinţă, pentru a face „ordine“ în mersul treburilor economice, şi de alt fel, din ţară. C'apoi ia el măsuri să nu mai fugă aurul din ţară, zguduind creditul ţării.

Dar parlamentul I-A RESPINS CEREREA! A sărit o mare perină de sub jupânul ajuns „împărat“. Iar cei ce se temeau de „politica“ şi conducerea lui, acum se tem şi mai rău! Văd că el însuşi e îngrijorat de viitorul ţării, la a cărei conducere l'au cocoţat nebunii „democraţiei“, — şi îşi scot şi mai vârtos aurul spre a-l pune în mai bună siguranţă prin America, prin Anglia...

Blum—căzut

Abia scrisesem azi, Luni, şirele de mai sus, când foile aduseră ştirea, că — **guvernul Blum a căzut!** S'a retras de voe bună, ca de sâlă, dela cârma pe care n'o ştia purta, a treburilor ţării. Impotrivirea Senatului la planurile lui de cârmuire cu pumnul, dacă nu merge cu vorba, — i-au arătat, că bătrânii din înaltul sfat (Senat) nu-l mai vor, nu-i dau nici o încredere, — şi aşa a trebuit să-şi înainteze cererea de retragere. Preşeditele Republicei i-a primit retragerea.

Acum o să înceapă uneltirile lui viclene, căci e mare vulpoi, — împotriva celui ce-i va urma!

De toate

OMUL CARE SE PREFACE DE VIU IN — STAN DE PIATRĂ...

Doamne apără, dar din Praga se dă vestea unei întâplări îngrozitoare: Sub îngrijirea medicilor se găseşte acolo un om, care spune că el simte cum trupul lui se preface încetul cu încetul în stan de piatră! Intâi i-a înţepenit un braţ, încât îi pare că-i de piatră, iar mai nou simte cum şi încolo trupul lui se îngreunează, mişcările i se înţepenesc, încât pare par'că are pe el nu pielea şi carnea şi oasele sale, ci muşchi şi oase tot mai aspre şi greu de mişcat, încât pare că-i pus în cămaşa a cărei fire din ţesătură, sunt mai aspre, mai greu de purtat şi nesimţitoare, — ca prefăcându-se încet încet în piatră...

Stau doctorii şi se miră şi nu ştiu cum să împedece mersul mai departe a boalei, de care nici ei n'au învăţat la carte, — dar li s'a vorbit ca de una din minunile jocului naturei, care însă se iveşte unul în o mie de ani.

•

MUZICA PLACE, BA FACE BINE ANIMALELOR?

Un moşier american a băgat de se samă un lucru ciudat: Cum e cu moşia departe în câmp, şi-a pus şi el „radio“, maşinăria care-i aduce sunetul cântărilor şi muzicilor din depărtări, de le ascultă şi el, ca şi cum ar fi — în oraş.

Intr'o zi, apoi în alta şi 'n alta, el dase drumul aparatului de radio să cânte pe când îşi mulgea vacile, ca să nu moară de urât mulgând. Dar îi bătu la ochi, că vacile lui în această zi au dat lapte mai mult ca altă dată. Nu-i dete el luare aminte, totuşi porni aparatul la fel şi în zilele următoare, şi — mulse la fel lapte mai mult!

Hm! — îşi zise. Ian să cerc a nu mai pune muzica în lucrare pe când mulg mâine şi poimâne. Şi — primi lapte mai puţin ca în celelalte zile. Dete de nou drumul muzicei şi vocile, mângâiate de dulcile sunete — iară-şi slobozirâ izvoarele laptelui mai bogate...

După aceste probe, moşierul american asigură lumea, că e aşa: vacile mulse în vreme ce li-se cântă, dau lapte mai mult!

Ba încă ceva: spune că dacă aud muzica, mâncă mai puţin fără a slăbi pe urma hranei mai puţine, iar lapte dau tot aşa de mult...

Acum eu, european, cam necredincios, nu ştiu ce să zic. Oare n'o fi numai o reclamă (o vorbă de laudă) pe care şi-o face aparatelor sale de radio, oarecare fabrică de astfel de aparate?

UN ORDIN CU TÂLC

— pentru „Legionari“ —

Dl Corneliu Z. CODREANU, Căpitanul legionarilor din partidul »Totul pentru Ţară«, a trimis zilele trecute tuturor Comandanţilor judeţeni, pentru trimitere mai departe şefilor de plase şi de cercuri, un ordin, care, — auzi minune! — *opreşte pe legionari a mai lucra, a mai cânta şi a se mai îmbrăca aşa ca legionarii!* S'ar părea ciudat de tot acest ordin, dar cei înţelegători, nu se vor cruci de el, ci mai vârtos vor zice: Acesta e aceea ce spune în scriptură: „Fiţi înţelepţi ca şerpii şi blânzi ca porumbii“...

Dar ascultaţi întâi ordinul şi apoi mai vorbim:

Partidul „Totul pentru Ţară“ nu va mai face anul acesta tabere de muncă. O circulară care se va trimite la timpul nimerit, va explica (tâlcui) pe larg şi aşa cum se cuvine:

Cine,

Cum,

Şi în ce împrejurări, a răpit *tineretului* **legionar,** *dreptul sfânt* **de a munci.**

In vara aceasta organizaţia noastră va face numai două tabere de odihnă:

I. Una la Carmen Sylva, pentru cei reumatici.

II. A doua într'o regiune submuntoasă, pentru cei slabi de piept.

In aceste tabere munca este aspru oprită! (bineînţeles în afară de curăţenia necesară, deoarece n'avem putinţa de a ne lua servitori). Oricine va încerca să muncească, va fi îndată dat afară, — pentru a nu călca „legea“, şi mai ales scopul „legiuitorului“, sau a celui ce l-a însuflat, şi pentru a nu da pricină pentru închiderea taberilor.

Atât locuinţa, cât şi masa se vor plăti.

Masa şi casa pe zi vor costa 10 lei pentru cel sărac, şi 80 lei pentru cel cu dare de mână. In plus vor putea cumpăra dela bufetul taberii ceeace vor dori.

Toată lumea este obligată să-şi aducă: A. Farfurie, lingură, furculiţă, cuţit, cană. B. Aşternut: pătură, cearşaf, pernuţă. C. Ca îmbrăcăminte: o flanelă de lână, schimburi, chiloţi, pardesiu (atragem luarea aminte, că atât la mare cât şi la munte, este câteodată frig şi umezeală).

Invităm în această tabără şi tineri din alte partide politice, din orice partid politic, pentru a lua folosul dela apa mării sau de aerul muntelui, dar cu condiţia, de a se supune atmosferii şi disciplinei mişcării legionare.

Taberile se deschid la 10 Iulie.

Interdicţii. Sunt cu totul oprite.

I. Cămăşile verzi (fiecare îşi poate face cămăşi albe sau de altă culoare, II. Cântecele în trenuri sau pe drum.

Excursii: Indemn restul de legionari, să organizeze pe judeţe sau comune, excursii în munţi, sau în alte locuri frumoase. Aceste excursii în grup mare se pot face foarte eftin.

Rog ca aceste grupuri să fie pretutindeni exemple de ordine, cinste, tăcere, bună cuviinţă, armonie (bună înţelegere).

Corneliu Z. Codreanu

Ziarul »BUNA-VESTIRE«, dând cetitorilor ordinul de mai sus, îl însoţeşte de următoarele cuvinte:

„Pentrucă »Legea muncii de folos obştesc«, prevede, că *nimeni nu are dreptul a munci spre folosul obştesc* decât din porunca şi la chemarea Statului, abaterile fiind aspru pedepsite, — Conducerea legionară a dat această circulară«...

Puţin şi la înţeles. S'a adus »Lege« (acum în primăvară), care *opreşte* tineretul, ba pe ori-şi-cine, de a lucra de bunăvoe, fără plată, numai aşa de facere de bine, pentru de-aproapele său, pentru obştea cea mare!...

De ce s'a adus această »Lege«? Ai noştri fraţi sufleteşti o ştiu: De ani de zile, Legiunea începuse altă „lege“, nescrisă şi nesiluitoare pentru cineva: legea *dragostei de a munci* pentru de-aproapele cel lipsit, pentru obştea cea nevoiaşă sau care n'are mijloace de a se lumina şi a se ajuta.

In jurul acstor năpăstuiţi de soartea lor, sau pe cari nu era cine să-i sfătuiască şi însufleţească a-şi face aceea ce le lipsea, — conducătorii legionari din partea locului, luând pildă dela cei de mai sus ai lor, chemau tineretul inimos şi harnic, zicându-i: Haidaţi, băieţi, să umplem noi golul ce-l vedem la aceşti doi frăţiori ai noştri, la satul sau comuna cutare. Uite aci o comună cu oameni buni, dar nesfătuiţi, sau fără nici o vină lipsită de o »Casă Culturală«, unde cărturarii lor din sat să-i adune, să le vorbească, să le cetească şi să le dee prilej lor înşişi a ceti şi a se lumina! *Hai să le zidim noi o „Casă Culturală“* fără nici o îngreunare a lor cu vre-o cheltuială, lucrăm noi cu palmele noastre, ne vor da nouă material şi ajutor aceia cari înţeleg munca noastră, şi bunu-i Dzeu, că vom izbândi!

Şi cu voie bună se adunau tineri cu carte, studenţi, elevi de liceu, tineret ţărănesc, — nici unul silit, ci toţi adunaţi numai de inima lor voioasă, tinerească, iubitoare de neam şi de înaintare! Şi au reparat drumuri, au zidit din temelie biserici, case culturale, câteva şcoli, câteva case la oameni săraci, — iar cari nu puteau mai mult: săpau o fântână în hotar unde lucrătorii şi animalele sufereau vara de lipsa de apă şi unde sătenii şi chiar Primăria, a tot cercat de ani de zile s'o sape şi n'o puteau că n'aveau „buget“ (bani), sau vecinii din hotar nu se înţelegeau asupra părţii de cheltuială. Legionarii spuneau: hai, că vi-o facem noi, fraţilor neajutoraţi, vi-o facem fără »buget«, fără „repartiţie“ pe vecini... Ba înălţăm lângă ea şi o sfântă Cruce!..

Incepuseră să împânzească ţara cu astfel de lucrări, îndeplinite de aşa-zise „Tabere de muncă«, mai mari sau mai mici. In vara trecută lucrau aşa în 38 de tabere, afară de sutele de tabere mărunte, locale, cari săpau vre-o fântână sau ridicau o cruce, sau pe amândouă.

Totul se făcea în tinerească şi nevinovată şi sfântă voie bună. Şi se ducea vorba din sat în sat, din vale în vale, despre aceste arătări de hărnicie tinerească a legionarilor, cari nu se duc în sate sau oraşe, să tot ceară, ci *să dee!* Şi multe inimi s'au întors spre aceste tabere şi spre îndrumătorii lor, cari sunt în partidul „Totul pentru ţară“.

Dar, — lucru ciudat,— cu cât această muncă atât de binefăcătoare sporea, cu atât mai multe frunţi ale celor din celelalte partide »politice“, începură a se increţi!.. Incepură capii acelor a spune:

...Să băgăm de samă! Că »afurisiţii« aceştia de legionari, întorc tot mai multe feţe din popor spre ei! Şi, la niscai alegeri, ne trezim că ai noştri alegători, amăgiţi pân'acum aşa de bine şi de uşor de noi, cu făgăduinţe răsunătoare, cari însă la atâta au rămas, — văzându-i pe ei că *nu cer*, ci *dau* poporului lucrări de mare preţ, — o să-i urmeze pe ei, şi nu mai mult pe noi! — Să punem piedecă acestor »rătăciri« a poporului spre ei.

Şi se înţeleseră partidele şi aduseră *„Lege“*, nu mai puţin decât *lege!*, prin care *opresc* orice fel de muncă de acest fel, sub orice formă! Şi pedepsesc aspru pe cei ce vor mai lucra, ca pân'aci, de facere de bine, pentru scopuri de obşte.

In schimb, legea dă putere guvernului, să cheme el la muncă obştească, de felul celei pe care o făceau legionarii, — şi anume nu numai pe cei cari vreau de bunăvoie, ci pe toţi cei între 18—21 de ani, ca să lucreze câte 20 de zile într'o vară, la munca de obşte.

Acum din 20 Iulie se începe această chemare a tineretului — începând cu cel universitar, — la muncă de obşte. Vin pe rând, câteva zeci de mii de tineri, pe 20 de zile, apoi alţii pe alte 20 zile, până în Octomvrie.

Făcând acelaş lucru pe picior mai mare, guvernul are nădejde să arate şi lucrări îndeplinite mult mai mari, decât cele pe cari le făceau legionarii. O fi. Le vom vedea. Şi de toate cele bune, ne vom bucura.

Mai ales noi, ca legionari avem îndoit cuvânt să ne bucurăm: Guvernul ajutat în acest caz şi de celelalte partide politice vechi, — recunosc prin aceasta, că noi *lucru bun făceam*, şi cârmuiam în largul ţării o mare *muncă de obşte*, deşi nu şedeam în scaune de miniştri... Şi am văzut că poporul ne preţueşte şi ne îndrăgeşte pentru munca noastră, — şi s'a pus el în locul nostru, la muncă, pentru ca dragostea poporului să meargă de aci încolo spre el, nu spre noi.

E drept că guvernul o face pe picior mai mare, căci îi dă mâna: are mijloace, are bugetul Statului la îndemână, a mobiliza şi judeţele şi oraşele să cheltuiască şi ele, — şi aşa pot da adăpost mai bun noilor tabere de muncă, le pot da şi hrană mai bună... Ai noştri se culcau unde puteau, se copereau cu cerul şi mâncau la mămăligă cu ceapă de cădeau şerparele de pe ei. Doar inima le era mare şi bună, dar stomacul... nu le era prea încărcat. Insă nici comuna, nici judeţul, nici statul nu se simţau de vre-o cheltuială.

Oprelişte Căpitanului are acum alt tâlc: El ştie, a simţit, a aflat prin vestitorii săi, că guvernul s'ar bucura să înceapă Legionarii iară a lucra în taberele lor, ca în anii trecuţi! Atunci el ar zice: Iaca un partid „călcător de lege“! L'am oprit a mai lucra de pomană pentru cei nevoiaşi într'un fel sau într'altul, dar el nu ţine legea, ci „o calcă“! Iaca temei a desfiinţa şi partidul »Totul pentru Ţară», cum au desfiinţat acum 4 ani „Garda de Fier“!... Ne apropiem de alegeri, cari vor fi toamna sau la începutul iernii! Chiar e vremea să-i desfiinţăm de nou!...

Legionarii să înţeleagă, să nu se dee pe sineşi pricină în mâna guvernului. Şi s'a cerut să nu mai lucreze: Stee frumos pe loc. Li-se cere să nu mai cânte: Ţie-şi cântecul în inimă! Li se cere să nu-şi mai pună cămaşa verde: Aşeze-o frumos împăturată pe fundul lăzii cu haine... *Că va veni însă vremea ei!*

Tot ordinul e cu tâlc. El doboară din mâna potrivnică sabia care stă gata să cadă pe noi, dacă vom mai lucra, vom mai cânta şi verde ne vom mai îmbrăca.

Să tăcem şi să aşteptăm! Că vine şi vremea noastră!

10 ANI...

In 24 Iunie, Joi în săptămâna de faţă, s'au împlinit 10 ani de când a luat fiinţă mişcarea legionară.

Din acest prilej, dl Corneliu Z. Codreanu a trimis către camarazii legionari o circulară (Nr. 79) în care le arată că această zi e zi de bucurie pentru sufletele legionare. — D-sa spune:

„Am plecat alăturea de Moţa, cu încă trei. De toţi eram cinci (porniţi pe noul drum). Ne-au coperit ocări, am primit lovituri, s'a pornit împotriva noastră un războiu de nimicire! Dar noi am trăit, din mila lui Dzeu şi din vârful sabiei noastre. Trăim şi azi din ele şi vom trăi de-apururi.

Acum după 10 ani de încercări şi umilinţe, — le spunem vrăşmaşilor noştri:

In zece ani, rodul unel-tirilor voastre e următorul: SUNTEM UN MILION! — Un milion de suflete, — de femei, de copii, de bărbaţi, şi bătrâni, cari au o credinţă nouă, cari trăesc, luptă, se jertfesc sub steag legionar, — cari aşteaptă România legionară şi cred întrânsa! -

»Unde vă este biruinţa? Şi unde vă va fi biruinţa? Căci dacă n'aţi putut nimici cinci, cum veţi putea nimici de două sute de mii de ori câte cinci?...

Şi asigurăm pe credincioşii legionari, că ceialalţi 10 ani ce încep acum, vor aduce lupta hotărâtoare şi vor vedea pe Legionari biruind! Biruind şi risipind trufaşele puteri întunecate de astăzi! Invingând şi punând temelie nouă neamului nostru!

Aşa să fie!

Procese legionare

LA ALBAIULIA

In 12 Iunie tribunalul din Alba-Iulia a judecat un proces, pornit de secția de jandarmi din Ighiu, împotriva a 7 legionari, cari au lăsat să se slujească la 14 Martie un parastas pentru răposații comandanți legionari Moța și Marin. Jandarmii au voit să împedece ținerea parastasului și fiindcă legionarii nu i-au ascultat, s'a iscat un schimb de vorbe între ei, după care — jandarmii i-au pârât pe legionari că s'au „răsvrătit" împotriva „deregătorilor"...

Legionarii s'au dus la proces însoțiți de d-nii advocați Dr. Ilie Colhon și M. V. Lupu, dar martori nici nu au dus cu sine, știindu-se cu totul nevinovați de nici o „rebeliune". Jandarmii și-au dus „martori" pe cine le-a plăcut, — și legionarii au lăsat să se țină procesul și numai cu martorii jandarmilor. Tribunalul a aflat că da, legionarii au fost provocați de către jandarmi (că adecă jandarmii s'au acățat de ei) așa că dacă ei s'au prins în poară cu jandarmii, ei au făcut'o numai după ce aceia nu le-au dat pace. Totuși a aflat că au ceva vină, prin împotrivirea lor și i-a judecat pe 5 inși la câte 2000 lei pedeapsă în bani, iar pe 2 inși la câte 2500 lei.

Cei 7 legionari sunt: Nicolae Luca, Nicolae Jurj, Dominic Costea, Gligor David, Tr. Nicoară, Traian Dehălean și Lazar Vasile.

Legionarii au înaintat prin apărătorii lor apel mai departe, simțindu-se cu totul nevinovați de nici un fel de „rebeliune" (răsvrătire).

*

PROCESUL D-LUI ALEX. CANTACUZINO ȘI SOȚII

In Noembrie 1933 în frământările din preajma alegerilor de deputați, poliția și jandarmeria se țineau pe urma legionarilor, cari pe atunci erau membri ai „Gărzii de Fier" (desființată chiar din prilejul acelor alegeri). Ori-unde se duceau 4—5 gardiști în propagandă pentru acele alegeri, poliția era în urma lor și făcea ce făcea și le găsea vină, și-i aresta și-i năcăjea. Pe multe locuri gardiștii trebuiau să se lupte din greu pentru a scăpa de urmărirea poliției sau a jandarmilor, sau chiar din ghiarele lor.

Așa a pățit'o și vrednicul luptător național dl Alexandru Cantacuzino, pe atunci student, și încă de atunci dârz apărător a luptei celei curate și sfinte de dreapta. Intr'o cale de propagandă la Pașcani, cu colegii săi însuflețiți Traian Ioniță, Strungaru și alți vre-o 10 inși, se treziră cu poliția în urma lor. Știind că o să-i aresteze, așa din senin, s'au retras în gară și s'au închis într'o cameră, nevrând să se dee, ne-având nici o vină, pe mâna poliției care le ținea sâmbetele. Au scăpat cumva de acolo. Dar poliția haid cu proces după ei, pentru „rebeliune" (răsvrătire). Și tribunalul din Baia i-a și osândit la câte 6 luni închisoare, pe unii la 8 luni și la un an!

Au făcut apel la Curtea din Iași, care a desbătut apelul zilele trecute, unde dl Cantacuzino și soții au arătat limpede și dovedit că toată vina ce li-se pune în cârcă, e numai iscoadă polițistă, scornitură care să placă celor dela putere care i-a trimis la vânătoare de gardiști, — dar ei nici n'au amenințat pe polițiști cu moartea, nici desarmat vre-un jandarm, nici au devastat (pustiit) prin gara Pașcani!

Și Curtea, încredințată de prigoana fără dreptate a poliției, — a nimicit judecata Tribunalului Baia, scoțându-i din ori ce pedeapsă.

Din alte țări

ÎN RUSIA

Turburarea între „stăpânitorii" nenorocitei țări, merge înainte furioasă: „Țarul Roșu", Stalin, mai crud și mai sângeros decât toți Țarii ce i-a avut Rusia laolaltă, — își făcuse armata sa, numită și ea „Armata roșie", adecă comunistă și ucigătoare. Iși alese el conducătorii ei pe sprânceană: pe cei mai cruzi, mai sângeroși, mai gata de orice lovitură barbară asupra celor cari nu s'ar supune! Și se lăuda prin lume, că azi Rusia are o armată mai puternică decât oricând și gata de război ca niciodată!

Dar iaca de câteva luni de zile Țarul Roșu nu mai poate dormi, că visează tot roșu..., vede în jur de el tot „dușmani". Chiar capii armatei sale, îi socoate de dușmani primejdioși. Se vede că oarecari doritori de mărire, îi pîrăsc pe aceia că i-ar fi „necredincioși", și e destul să i-se șoptească despre cineva acest lucru, și acela mâne e arestat și judecat la nimic mai puțin ca la moarte!

După ce își puse la zid pe „Mareșalul" Tuhacevschi (om tiner, doar de 35 de ani și ajuns „mareșal", grad pe care în armatele altor țări nu-l ajung decât cei mai luminați ofițeri și abia la vârstă pe la 60 de ani), mai nou a mai arestat VRE-O 900 DE OFIȚERI, ca fiind de-o credință cu „Mareșalul" împușcat, și pe toți i-a trimis pe urma acestuia!.. Facă complot cu el acolo între cer și pământ sau în fundul iadului unde vor fi ajuns.

— Urmările acestei ucideri a atâtor ofițeri înalți, adecă aproape a tuturor capilor armatei, — sunt acelea, că... și Franța, cea care în chip atât de ușuratec a încheiat tovărășie de arme cu Rusia de frica Germaniei, — a început să se întrebe: — Dar eu oare cu cine m'am unit? Ce putere poate avea și ce preț, o armată care-și împușcă comandanții ca vrăbiile, socotindu-i trădători (vânzători de țară)! Dacă aceia s așa de necredincioși stăpânirii lor în vreme de pace, cum mi-or fi credincioși mie și nu m'or vinde pe mine în zilele de războl? Și Franța se uită speriată la „aliata" sa dela Miază-Noapte.

Iar noi, știind că d. Titulescu, foarte ascultător de Paris, înțelege pe Blum, ne-a legat și pe noi bine de Rusia, pentru a ne arăta credincioși Franței, — ne putem și noi toi așa întreba: Dar oare noi lucru cuminte am făcut mergând orbește după politica Parisului?

*

DIN SPANIA

In Spania e bucurie mare la naționaliști: Au izgonit, după lupte strajnice, pe comuniști din orașul Bilbao, oraș cu port la țărmul mării. Păcătoșii au nimicit toate podurile din oraș, ca să împedece înaintarea naționaliștilor. In ziua din urmă au slobozit din închisoare 1000 de robi, cari au spus că merg și ei la luptă pentru apărarea orașului, alipindu-se la două batalioane de polițiști. Inarmați bine au plecat spre „front". Când au fost în fața naționaliștilor, au ridicat steag alb și au trecut toți, și polițiștii și robii, la naționaliști, în loc să se lupte împotriva lor!

Naționaliștii au fost primiți în oraș cu însuflețire de negrăit. — Comuniștii s'au retras pe țărmul mării Santander, alt oraș, care mai e în mânile lor. Vor fi însă aruncați în mare și de acolo. — Apoi le vine rândul la Madrid.

— Generalul Franco a cerut guvernului Angliei să fie socotit ca guvern legiuit al Spaniei, și nu mai mult nelegiuiții din Madrid. Anglia a spus că nu poate face până nu e biruința deplină și până nu se înțelege și cu Franța... —

— — — — — —

— — — — — —

— — — — — —

Și în com. Lunca (jud. Turda) s'a aflat un viteaz care să rupă afișele partidului „Totul pentru Țară"... E d. sub-revizor școlar de control Ioan Arieșan, care în ziua Eroilor, văzând câteva afișe legionare, s'a repezit la gard și le-a rupt, văzând tot roșu înaintea sa. Il compătimim, și-l recomandăm mai marilor județeni să-i dee vr'un grad nou, după care râvnește și prin aceste repeziri contra dreptei, se ploconește. Noi îl vom ținea minte ca pe un călcător de lege ce este.

Vedere dela sfințirea Troiței legionare din Berivoii mari, despre care am scris în Nr. 23 al gazetei

NOUTĂȚI

Maiestatea Sa Regele a fost și de sfintele sărbători ale Pogorârii Duhului sfânt, dus la sărbări naționale-culturale, de data asta la Bugaz și Cetatea Albă, unde a fost primit de frații noștri Moldoveni din Basarabia cu bucurie mare. Era însoțit de înaltul Ministru Tătărescu, de Ministrul Sănătății Dr. Costinescu și de Ministrul aviației și marinei Irimescu. S'a zidit anume la Bugaz un mare „Sanatoriu" (Casă de îngrijirea sănătății) pentru copii cu boale de slăbirea oaselor, cari sau se prăpădesc, sau rămân niște nenorociți, schilozi, gheboșați. Și fiind mulți în țară, Ministerul sănătății a pregătit pentru ei aci această Casă de întărirea sănătății lor, la loc cu aer bun, cu soare, foarte priincios. Mii de copii cari erau sortiți unei vieți de chin sau morții, vor pleca dela acel sanatoriu înzdrăveniți, cu putere de viață.

Fiind vorba de o așa faptă de binefacere, M. Sa Regele a dorit a fi de față la darea Casei rostului ei. Locuitorii ținutului s'au bucurat și i-au arătat mulțumire.

*

Tineretul la munca de obște. Ministerul Muncii a hotărît să adune pentru a fi pus la munca de obște, tineretul premilitar, anume studenții universitari și tinerii din licee cei mai în vârstă. Un rând din ei vor fi concentrați pe 20 de zile, dela 11 Iulie până la 31 Iulie, alții dela 1 August până la 21 August, al 3-lea rând dela 22 August până la 10 Septemvrie. Se lasă voe tinerilor să-și aleagă în care serie (rând) ar dori să fie chemați. Lucrul ce li-se va da, va fi: Muncile agricole (de plugărie): Curățirea izlazurilor, lucrări în pepiniere, nimicirea vetrelor de cuscută (mătasa sau râia aceea galbenă și stricătoare) prin luțerniști, pregătire de făcut plantații, stârpirea de bălți, îndreptare de râuri, reparație de drumuri, de șanțuri, ajutor la gospodăriile văduvelor lipsite, a orfanilor. Toți trebue să-și ducă haine și lucrurile de lipsă la masă (2 farfurii, lingură, furculiță, cuțit, ș. a.)

Bandă de tineri minori... La o margine a Bucureștilor, în pădurea „Andronache", s'au petrecut multe atacări a celor ce mergeau spre acea pădure. Mai ales în zile de sărbătoare ieșeau orășeni la aer, câte 2—3, adesea perechi tineri. Când nici nu gândeau, erau încunjurați de 3—4 tâlhari tineri, cari îi băteau, îi jăfuiau, pe femei le batjocoreau, apoi o luau prin codru încolo. O patrulă de jandarmi și polițiști i-a pândit până i-a prins asupra faptelor. Sunt vre-o 8 tineri stricați din comunele vecine, la cari s'au găsit zeci de ciasuri, pălării, genți, (traiste de piele) și rufe. Iși vor lua plata păcatelor lor.

*

Lor toate li-s îngăduite. „Asigurările sociale" sunt un mare așezemânt de stat, care cuprinde pe toți lucrătorii din intreprinderi, din fabrici, din atelierele mari și mici, purtând grijă de ei la întâmplare de boală sau de nenorocire. Fiecare lucrător plătește o taxă (un mic bir) pe săptămână, și stăpânul lui plătește și el tot atâta. Când lucrătorul e bolnav, primește îngrijire doftoricească fără plată dela doctorii asigurărilor, ba și leacuri pentru cari nu are a plăti nimic.

Fiind lucrători mulți în toată țara, le trebuesc și doctori mulți, cari să le stee la îndemână la nevoie. Doctorii se primesc aci pe temeiul unui fel de examen anume, arătând că știu rânduelile și îndatoririle ce au ca doctori ai muncitorilor dela Asigurări.

Acum iaca ce iese la iveală: Doctorii români, toți au trecut acel examen și numai apoi au fost luați în slujba asigurărilor, — dar, spune dl Dr. Topa din București, care este medic primar acolo, pe temeiul examenului (concursului) dat, — sunt încolo și în București și prin țară zeci sau sute de medici Evrei, cari nici odată n'au dat acel examen, și așa își poartă slujba fără drept și fără lege. — Sigur! Lor li-s îngăduite toate!

*

Asociația „Vitejii Neamului" de sub președinția dlui dep. Mo-dreanu, au așezat o Candelă de argint la capul mormântului lui Regelui Ferdinand, dorind ca aceea să ardă mereu la capul marelui Rege, ca semn de închinare pomenirii lui din partea celor ce vitejește și cu drag au luptat sub comanda lui... Lucru de laudă.

TIPOGRAFIA ASTRA S. A.—CLUJ CALEA MOȚILOR 69.